

og Sverige, ikke tør gaa den Vej. Og hvorfor tør de det ikke? Fordi heller ikke de kan overskue selv en nærmere Fremtids finansielle Eventualiteter, saa usikkert og kaotisk som alt ligger i Europa. Og ogsaa af en anden Grund tør de ikke gøre det, idet nemlig Nervøsiteten som Følge af den kaotiske Tilstand er saa overordentlig stærk Verden over, at et Land, der aabnede for Guldindløseligheden, vilde have meget store Chancer for i en forholdsvis kort Tid at komme af med største Delen af sin Guldbeholdning, og saa meget større Chancer vil der naturligvis være derfor i Lande, hvis Valuta er svag, altsaa meget større Chancer for Danmark i saa Henseende end for England og Sverige. Og England og Sverige tør det ikke.

Jeg skal i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at han har ganske misforstaaet Stillingen, naar han siger, at det, jeg har udtalt, gik ud paa, at der under denne Regering ingen Guldindløselighed kom. Nej, derom har jeg intet som helst udtalt, jeg har ikke udtalt nogen som helst principiel Modstand mod Guldindløseligheden. Jeg har sagt: Under den nuværende økonomiske Verdenssituation tør vi ikke gaa til Guldindløseligheden, men jeg har samtidig sagt, at Guldindløseligheden bør være Maalet, og at saa snart der er nogen som helst Mulighed derfor, saa snart Forholdene i nogen Grad gør det rimeligt, vil selvfølgelig denne Regering være meget ivrig for at komme dertil, fordi det er det eneste sande Middel til at fæstne vor Valuta. I øvrigt skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at jeg ikke har ment det rigtigt at røre ved den oprindelige Overenskomsts Grundlag med Hensyn til Statens Risiko, og jeg skal ogsaa sige hvorfor. Fordi det synes mig, at efter at Valutakonferencens Forslag saa længe har været offentligt Eje, vilde det, at Staten søgte at vride sig bort fra det Forhold, som er angivet i dette Forslag, betyde Mistillid til den hele Foranstaltning, og jeg mener, at det netop er enhver Pligt ikke at sprede Mistillid til Foranstaltningen, men tværtimod selv at gaa til den med Tillid og derved vække Tillid hos andre, thi det er jo en af Foran-

staltningens, ja, maaske dens første og vigtigste Maal netop at styrke den efter min Mening alt for stærkt rokkede Tillid til vor Valuta, og hvad Statens Indfyldelse paa Fondens Styrelse angaar, mener jeg heller ikke, den bør være større end Statens Risiko, men efter det Forslag, det ærede Medlem skitserede, vilde Indfyldelsen blive større end Risikoen. Det ærede Medlem har jo en Tyrketro paa, at alt i Verden kan sættes paa rette Plads og læges gennem Statsforanstaltninger, og det er jo saare naturligt, at det ærede Medlem har denne Tro, idet han tilhører en politisk Menighed, der mener, at Staten skal ordne det hele Samfund, paa alle Punkter skal Staten gribe ind, virke ordnende og regulerende og styrende, og at noget saadant vilde være til Samfundets sande Tarv. Jeg har en ganske anden Mening om dette Spørgsmaal; jeg mener nemlig, at paa alle de afgørende økonomiske Omraader kan Staten naturligvis hjælpe og fremme, om end den undertiden ogsaa kan skade, men den kan ikke slaa det afgørende Slag, heller ikke naar det drejer sig om at tilvejebringe en sund Valuta her i Landet. Det er ganske væsentligt afhængigt af et sundt Næringsliv, sunde økonomiske Forhold i det hele. For under den nuværende Verdenssituation at tilvejebringe noget saadant maa Arbejdet herpaa udgaa fra det økonomiske Samfund selv, det maa være det væsentlige af Sagen, at det økonomiske Samfund sanerer sig selv, at der genoprettes sunde Forhold i de enkelte Virksomheder, og jeg kan sige i de enkelte Menneskers private Økonomi og naturligvis ikke mindre i Statens og Kommunernes Økonomi. Det er derigennem, Problemet til syvende og sidst skal løses; for det, om en Valuta er sund, er afhængigt af Landets økonomiske Liv. Her kan Staten altsaa ikke være den, der slaar det afgørende Slag. Jeg gentager derfor, den kan kun hjælpe og fremme, medens den Rolle, Staten kommer til at spille ved denne Genrejsning, altid maa blive den underordnede overfor den Rolle, som det spiller, at det økonomiske Samfund selv gør sine Forhold sundere, genopretter den Sundhed, der er tabt. Det ærede Medlem har ogsaa den efter min Mening ganske fejlagtige Opfattelse, at der i Valutakonfe-